

NURHAN SUERDEM • Herkes Kendi Kendine

NURHAN SUERDEM 1954 yılında Ankara'da doğdu. AÜ Siyasal Bilgiler Fakültesi Ekonomi Maliye Bölümü'nden mezun oldu. Uzun yıllar özel sektörde çalıştı. Öykü yazmaya 2013 yılında başladı. Öyküleri *altZine*, *Varlık*, *Sözcükler*, *Karahindiba*, *Edebiyatist*, *Virüs* dergilerinde, *Ekmek ve Gül*'de ve *Kiltab*te fanzinde okurla buluştu. 2019 yılında yayımlanan ilk kitabı *Maruzatım Var* ile 31. Haldun Taner Öykü Ödülü'nü kazanan Suerdem'in *Duyuyor musun?* (2022) ve *Herkes Kendi Kendine* (2026) adlı kitapları İletişim Yayınları tarafından yayımlandı.

İletişim Yayınları 3706 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 673

ISBN-13: 978-975-05-3997-8

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Duygu Çayırıcıoğlu, Emre Bayın

KAPAK Suat Aysu

KAPAK FOTOĞRAFI Nurhan Suerdem

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

NURHAN SUERDEM

Herkes Kendi Kendine



*İyi günümde kötü günümde
yanımda olan tüm kadınlara
ve
patili dostlarıma...*

İÇİNDEKİLER

Gölgesizler	9
Milat	15
“Kum Gibi”	25
Müphem	31
Aynı saatte	41
Karşılaşma	49
Boş odalar	57
Kökler	63
Duyguların olasılığı	73
Cevapsız sorular	83

Gölgesizler

Gölgelere bakıyorum. Balkon penceresinden süzülen ikinci güneşinin duvarda yansıttığı gölgelere. Bazen bir erkeğinki öne eğiliyor, bazen bir kadının, bazen iki baş birleşiyor, bazen de bir el konuşmaya eşlik ediyor. Duvara yansıyanlar oğlum ve gelinimle, arkadaşları Fransız karı-koca. Bahçede uçan serçenin görüntüsü de karışıyor onlara. Altı ay sonra torunum da aralarına katılacak. Güneşle duvar her yaşına yakından tanık olacak.

Bugünün gölge oyununda biz yokuz. Amber ve ben. Amber yok diyorum ama aslında o her yerde. Tüylü bedeni, sıcak, konuşkan bakışları ve havlamalarının anlattıklarıyla. Şimdi şöminenin yanındaki minderine yatmış, gözünü benden ayırmıyor. Kapıdan ilk girdiğimizde bizimkileri görür görmez sevinç içinde kendi etrafında dört dönüp zıpladı. Oğluma sarıldı patileriyle. Beni görünce de duraladı, sonra yüzüme doğru havladı. Öyle ortalığı ayağa kaldıran sesle de değil. “Seni tanımıyorum ama hoş geldin,” der gibi. Eğildim, gözlerinin içine bakıp “Merhaba,” dedim. Yanaştı, çevremde dolaşıp kokladı beni. İkimiz de fazla söze gerek duymadık. Anlaştık galiba.

Dilini, yolunu bilmediği ülkelerde evlatlarıyla hasret gidermeye ellerinde bavul yollara düşen anne-babalar gibi, benim de yolum Fransa'ya düştü. Bu ikincisi. İlkinde rahmetli kocamla gelmiştik. Ne yapalım. Daha iyi okumak, daha iyi yaşamak, daha iyi para kazanmak, çocuklarımıza daha iyi eğitim verebilmek için dediler, çiçek tozları misali dünyanın dört bir yanına dağıldılar. Gitme diyemedik. Yüzümüz mü var?.. Bir hafta oldu geleli daha, işte anca eve alışma, o da ne kadar alışılırsa. Bir yaştan sonra insanın kendi evinden başka yerde rahat etmesi zor. Çocuğunun evi olsa bile.

Her ayın ikinci pazarını birlikte geçiriyorlarmış. Dünya mutfağından yemekler yapıyorlarmış. Bugün sıra Fransız çiftteymiş. Ben evde kalayım, siz gidin demiştim. Gel değişiklik olur, yalnız ne yapacaksın, sıkılırsın dediler. Bugün yapacakları yemeğin adını söylediler ama unuttum. Bilmediğim bir lisan olunca daha da zor. Kelimeler hemen kayda geçmiyor. Çok tekrar gerek. Onun ötesinde, dilim kuytulara kaçıyor. Bildiklerimi bile kullanmaktan çekiniyorum. Gerisi gelmedikten sonra bonjur, bonsuvar, mersi, komentelavu... Birkaç kelime, filmlerden, şarkılardan akılda kalan kırıntılar. Alain Delon'a hepimiz âşık olmadık mı? Dalida'nın nakaratlarına uydur kaydır eşlik etmedik mi? "Parole, parole"den sonrası yok... Ön dö tuğa – çocukken, sokakta oynarken söyledik ama Fransızca bir iki üç olduğunu bilmezdik.

Kahve biraz koyu. Hiç alışık değilim. Gelinimin tercümanlığıyla "Kahve içer misiniz?" sorusuna "Evet," dedim ama bizim gibi arkasından "Şeker ister misiniz?" sorusu gelmedi. Sert içiyorlar herhalde. Masanın üzerine uzanıp çikolata alıyorum. Çikolataya davrandığımı gören Amber hangi ara yanımda bitti anlamıyorum. Tatlı aşkı mı, merak mı? Veriyorlar mı bilmiyorum. Soramıyorum, konuşmaları